

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **V. R.**, insolvenční správce společnosti Ha – Konstrukt – CZ, s.r.o., se sídlem Brno, Koblížná 19, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 7. 2011, č.j. 9252/11-1301-705679,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 29. 9. 2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 7. 2011, č.j. 9252/11-1301-705679, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem v Třebíči (dále jen „správce daně“) ze dne 16. 5. 2011, č.j.

103023/11/330911710902, kterým správce daně uložil žalobci pokutu za opožděné podání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2010 ve výši 500 Kč. O odvolání žalobce sice rozhodovalo Finanční ředitelství v Brně, to však bylo s účinností od 1. 1. 2013 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky; jeho působnost coby odvolacího orgánu přitom přešla na Odvolací finanční ředitelství, které je v dané věci žalovaným správním orgánem.

II.

Obsah žaloby:

Žalobce byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4. 1. 2011, č.j. KSBR 31INS 8333/2009-B-17 ustanoven insolvenčním správcem společnosti Ha – Konstrukt – CZ, s.r.o., se sídlem Třebíč, Polanka 10/2014, které bylo následně potvrzeno usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 4. 2011, č.j. 2 VSOL 113/2011-B-36. Na žalobce tak přešel v souladu s § 246 odst. zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“) výkon práv a povinností souvisejících s majetkovou podstatou a jinak příslušejících dlužníkovi.

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a porušující § 5 odst. 1, odst. 2 a odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“). Daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíc prosinec 2010 podal opožděně až dne 14. 2. 2011. Dřívější podání daňového přiznání však nebylo možné pro vznesení námitky podjatosti vůči jeho osobě a pozdnímu poskytnutí dokumentů předchozím insolvenčním správcem. Následně pak žalobce daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za prosinec 2010 vypracoval na základě dokumentů poskytnutých předchozími insolvenčními správci, jelikož dlužník ani jednatel neposkytl žalobci potřebnou součinnost. Včasné podání daňového přiznání nebylo možné z důvodu množství a termínu předání potřebných dokumentů. Tyto skutečnosti však žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí nezohlednil.

Na základě aplikace § 250 odst. 1 a 3 daňového řádu je žalobce toho názoru, že pokud byla žalovaným vyměřena daň ve výši 0 Kč, je možné z této daně výlučně stanovit pokutu ve výši 0 Kč a § 250 odst. 3 daňového řádu tak nelze aplikovat, jelikož z daně stanovené ve výši 0 Kč nelze vypočíst pokutu vyšší než 0 Kč. Jinou, než žalobcem nabízenou interpretaci § 250 odst. 1 písm. a) a § 250 odst. 3, je třeba považovat za nezákonnou a svévolnou.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém se s žalobcem uplatněnými námitkami dostatečně vypořádal. Správce daně při uložení pokuty respektoval § 250 odst. 1 a 3 daňového řádu a § 244 odst. 2 daňového řádu. K tvrzení žalobce, že včasné podání daňového přiznání nebylo ze strany žalobce možné, žalovaný uvedl, že se jednalo o podání daňového přiznání k daňovým povinnostem vzniklým po účinnosti rozhodnutí o úpadku, přičemž účinky rozhodnutí o úpadku nastaly dne 8. 11. 2010. Žalobce byl do funkce insolvenčního správce ustanoven dne 4. 1. 2011. Žalobce uvedl, že jednání

s bývalými insolvenčními správci dlužníka se uskutečnila dne 11. 1. 2011 a 13. 1. 2011. Žalobci tak mohlo být již před datem 25. 1. 2011 zřejmé, že daňový subjekt dále hospodářsky funguje jako plátce daně z přidané hodnoty. Tvzení o objektivní nemožnosti podat daňové přiznání za zdaňovací období vztahující se k daňové povinnosti nastalé až po účinnosti rozhodnutí o úpadku, nemá dopad na lhůtu pro podání daňového přiznání. Žalovaný odmítl argumentaci o pokutě ve výši 0 Kč a trval na aplikaci § 250 odst. 3 daňového řádu. Částka vypočtená podle § 250 odst. 1 daňového řádu byla nižší než 500 Kč, proto správce daně musel na daný případ aplikovat § 250 odst. 3 daňového řádu a uložit pokutu ve výši 500 Kč jako nejnižší možnou pokutu. Zákonodárce tímto ustanovením vyloučil možnost uložení pokuty za opožděné tvzení daně ve výši 0 Kč. Správce daně a následně i žalovaný museli respektovat toto zákonné ustanovení. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

V replice ze dne 13. 2. 2012 žalobce setrval na svém názoru ohledně objektivní nemožnosti podat daňové přiznání v zákonem stanovené lhůtě pro neposkytnutí požadované součinnosti ve smyslu § 210 insolvenčního zákona dlužníkem a jeho jednatelem, následnou povinností žalobce podat daňové přiznání pouze na základě dokumentů poskytnutých předchozími insolvenčními správci a s ohledem na objemnost předložených dokumentů. I nadále žalobce setrval na názoru, že žalovaný tyto skutečnosti při vydání žalobou napadeného rozhodnutí nezohlednil, přestože mu byly v době vydání rozhodnutí známe. Žalobce se neztotožnil s názorem žalovaného ohledně výpočtu pokuty. Podle žalobce je třeba dané ustanovení interpretovat, tak že pokud je stanovena daňová povinnost ve výši 0 Kč, pak ekvivalentem k tomu je stanovení pokuty ve výši 0 Kč. Opačný výklad by byl podle žalobce příliš extenzivní.

IV.

Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Hlavním předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka, zda v případě, kdy daňový subjekt podá daňové přiznání po zákonem stanovené lhůtě pro podání daňového přiznání, a jeho daňová povinnost vypočtená správcem daně činí 0 Kč, lze vyměřit pokutu za opožděné tvzení daně na základě § 250 odst. 3 daňového řádu ve výši 500 Kč.

Podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoli měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů

ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.

Mezi účastníky řízení není sporné, že zdaňovacím obdobím byl kalendářní měsíc (viz ust. § 99 odst. 2 zákona č. 234/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro projednávanou věc, dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“).

Podle ust. § 101 odst. 1, věta první zákona o dani z přidané hodnoty je plátce povinen do 25 dnů po skončení zdaňovacího období podat daňové přiznání na tiskopisu předepsaném Ministerstvem financí, a to i v případě, že mu nevznikla daňová povinnost, pokud zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 101 odst. 2 věta druhá zákona o dani z přidané hodnoty za zdaňovací období v době probíhajícího insolvenčního řízení, včetně zdaňovacího období končícího dnem, kdy došlo k ukončení insolvenčního řízení, je lhůta pro podání daňového přiznání 25 dnů od skončení zdaňovacího období.

Prohlášením konkursu na majetek daňového subjektu dochází k omezení dispozičních oprávnění ve smyslu ust. § 246 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon). Omezení se promítá v rovině práva procesního a tudíž v rámci daňového řízení platí, že do něj vstupuje osoba insolvenčního správce. Podle ust. § 20 odst. 3 daňového řádu má insolvenční správce stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt.

Žalobce byl povinen podat daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2010 do 25. 1. 2011. Daňové přiznání podal opožděně až dne 14. 2. 2011.

Podle ust. § 244 odst. 2 daňového řádu lhůty, ve kterých je daňový subjekt povinen podat řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení v průběhu insolvenčního řízení, zůstávají zachovány.

Sám žalobce v podané žalobě uvedl, že si byl vědom povinnosti podat daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2010 do 25. 1. 2011. Uznává tedy, že daňové přiznání jím bylo podáno opožděně, nicméně uvádí, že správce daně a následně i žalovaný nepřihlédl k okolnostem, které k opožděnému podání vedly.

Žalobce byl do funkce insolvenčního správce dlužníka společnosti Ha – Konstrukt – CZ, s.r.o. ustanoven usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4. 1. 2011, č.j. KSBR 31INS 8333/2009-B-17. Následně mu pak byly potřebné dokumenty předány ve dnech 11. 1. 2011 a 13. 1. 2011, žalobce tak měl dostatečný prostor pro podání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za prosinec 2010 a měl i dostatečný časový prostor pro shromáždění podkladů pro jeho podání. Dále je nutné konstatovat, že žalovaný nebyl povinen přihlížet k okolnostem vedoucím žalobce k nerespektování lhůty pro podání daňového přiznání, jelikož je vázán právě ustanovením § 244 odst. 2 daňového řádu. I žalobce byl povinen při plnění povinností insolvenčního správce toto ustanovení respektovat a řídit se jím.

Lze tedy shrnout, že postup správce daně, který byl následně potvrzen žalovaným, kdy byla žalobci uložena pokuta za opožděné podání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za prosinec 2010 nebyl shledán v rozporu se zákonem.

V dalším žalobním bodě žalobce napadl výši pokuty za opožděné tvrzení daně. V souzeném případě bylo při výpočtu pokuty nutné postupovat podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu, tedy pokuta ve výši 0,05 % ze stanovené daně za každý den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně. Správce daně zjištěnou daňovou povinnost vyčíslil na částku 0 Kč. Na základě stanovení nulové daňové povinnosti zastával žalobce názor, že při uplatnění postupu podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu musí i výše pokuty za opožděné tvrzení daně být stanovena ve výši 0 Kč.

Správce daně a následně i žalovaný však byly povinny respektovat § 250 odst. 3 daňového řádu, podle něhož platí, že pokud by částka vypočtená podle odstavce 1 nebo 2 byla nižší než 500 Kč, činí výše pokuty za opožděné tvrzení daně 500 Kč. Toto ustanovení stanovilo minimální výši pokuty, kterou byl správce daně povinen vyměřit i v případě, že daňová povinnost daňového subjektu činila 0 Kč.

Výše pokuty byla určena daňovým řádem a její výpočet se odvíjel od přesně stanovených podmínek upravených v § 250 odst. 1 písm. a) až c) daňového řádu. V případě, že v rámci následného stanovení daně byla vypočtena daň ve výši 0 Kč (a tedy určeným algoritmem výpočtu by výše pokuty byla nulová), eventuálně by na základě daňového tvrzení nedošlo vůbec ke stanovení daně, uplatnila se zákonná minimální výše pokuty 500 Kč.

Pokuta představovala sankci za porušení povinností daňovým subjektem v průběhu daňového řízení. I v případě nulové daňové povinnosti bylo třeba uložením pokuty motivovat daňové subjekty k řádnému a včasnému plnění daňových povinností. Řádným podáním daňového přiznání je totiž plnění cíl správy daní.

Nelze tedy souhlasit s názorem žalobce, že by správce daně při aplikaci § 250 odst. 3 daňového řádu porušil § 5 odst. 1, odst. 2 a odst. 3 daňového řádu. Správce daně a následně i žalovaný se svým postupem nedopustili porušení zásady legality, ústavní zásady enumerativnosti státních pretenzí, legální licence a zákazu zmocnit orgán veřejné moci k libovůli, jakož i principu šetření práv osob. Dále pak nelze souhlasit s názorem žalobce, že by se správce daně a následně i žalovaný dopustili nesprávné a extenzivní aplikace § 250 odst. 3 daňového řádu.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

V.

Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení

před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31.10.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu